

Sygn. akt V KK 424/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 października 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Stępka (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Małgorzata Gierszon

SSN Barbara Skoczowska

Protokolant Katarzyna Wępa

po rozpoznaniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.,

na posiedzeniu w dniu 20 października 2020 r.

w sprawie D. K. skazanego z art. 278 § 1 k.k. i innych,

kasacji Prokuratora Generalnego wniesionej na korzyść skazanego

od prawomocnego wyroku Sądu Rejonowego w L. z dnia 16 lutego 2016 r., sygn.
akt II K (...),

**uchyla zaskarżony wyrok i przekazuje sprawę do ponownego
rozpoznania Sądowi Rejonowemu w L..**

UZASADNIENIE

W dniu 30 listopada 2015 r. Prokurator Rejonowy w L. skierował do Sądu Rejonowego w L. wniosek na podstawie art. 335 § 1 i 3 k.p.k. o wydanie na posiedzeniu wyroku skazującego i orzeczenie uzgodnionej z D. K. kary za zarzucane mu dwa występki z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. oraz występku z art. 62 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii.

Na posiedzeniu w dniu 16 lutego 2016 r. (k. 203), na którym doszło z inicjatywy Sądu i za zgodą oskarżonego do nieznacznej modyfikacji wniosku poprzez złożenie przez oskarżyciela publicznego postulatów orzeczenia uzgodnionej kary grzywny za czyn z pkt I (art. 278 § 1 k.k.), Sąd Rejonowy w L. wniosek prokuratora uwzględnił, w rezultacie czego wyrokiem z tego dnia o sygn. akt II K (...) (k. 204 - 205), uznał oskarżonego D. K. za winnego następujących przestępstw:

1/ z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. polegającego na tym, że w dniu 1 kwietnia 2015 r. około godz. 16.00 w L. przy ul. P. z terenu marketu O., będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego w L. z dnia 5 listopada 2007 r., w sprawie o sygn. akt II K (...), za umyślne przestępstwo podobne z art. 286 § 1 k.k. na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności, którą to odbywał w okresie od 23 września 2009 r. do 22 czerwca 2010 r., działając w warunkach powrotu do przestępstwa, w ciągu 5 lat od jej odbycia, zabrał w celu przywłaszczenia stanowiące asortyment marketu nożyce skokowe do cięcia blachy m-ki „M.” model [...] o wartości 1.197 zł, czym działał na szkodę [...] Market Budowlany Sp. z o.o. Market nr (..) w L. - i za to na podstawie art. 278 § 1 k.k. i art. 33 § 2 k.k. wymierzył mu karę roku pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 10 zł;

2/ z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. polegającego na tym, że w dniu 6 maja 2015 r. około godz. 20.25 w L. przy ul. P. terenu marketu O., będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego w L. z dnia 5 listopada 2007 r., w sprawie o sygn. akt II K (...), za umyślne przestępstwo podobne z art. 286 § 1 k.k. na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności, którą to odbywał w okresie od 23 września 2009 r. do 22 czerwca 2010 r., działając w warunkach powrotu do przestępstwa, w ciągu 5 lat od jej odbycia zabrał w celu przywłaszczenia stanowiącą asortyment marketu kamerę [...] o wartości 439 zł, czym działał na szkodę S. Sp. z o.o. Market nr (...) w L.- i za to na podstawie art. 278 § 1 k.k. wymierzył mu karę roku pozbawienia wolności;

3/ z art. 62 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii polegającego na tym, że w dniu 6 maja 2015 r. w L. około godz. 20.25 na ul. N., wbrew przepisom ustawy posiadał substancję psychotropową w postaci

amfetaminy o masie 0,20 grama netto, przy czym Sąd przyjął, iż czyn ten stanowi wypadek mniejszej wagi - i za to na podstawie art. 62 ust. 3 tej ustawy wymierzył mu karę 3 miesięcy pozbawienia wolności;

4/ na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. wymierzone jednostkowe kary pozbawienia wolności Sąd połączył i wymierzył oskarżonemu karę łączną w rozmiarze 2 lat pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawiesił na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. oraz art. 70 § 1 pkt 1 k.k. na okres próby wynoszący 5 lat, a na podstawie art. 73 § 1 k.k. oddał oskarżonego w okresie próby pod dozór kuratora sądowego;

5/ na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet wymierzonej kary grzywny zaliczył oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 5 maja 2015 r. do dnia 6 maja 2015 r. przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się dwóm stawkom dziennym grzywny;

6/ na podstawie art. 72 § 2 k.k. zobowiązał oskarżonego do naprawienia wyrządzonej szkody w całości poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego S. Sp. z o.o. Marketu nr (...) w L. kwoty 1636 zł, w terminie 6 miesięcy od uprawomocnienia się wyroku.

Powyższy wyrok nie został zaskarżony przez żadną ze stron i uprawomocnił się z dniem 24 lutego 2016 r. (k. 206).

Na podstawie art. 521 § 1 k.p.k. powyższy wyrok zaskarżył Prokurator Generalny w drodze kasacji, w całości na korzyść skazanego D. K. .

Na podstawie art. 523 § 1 k.p.k. oraz art. 526 § 1 k.p.k. i art. 537 § 1 i 2 k.p.k. zarzucił rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisów prawa procesowego, tj. art. 343 § 3 i 7 k.p.k. w zw. z art. 335 § 1 k.p.k., polegające na niezasadnym uwzględnieniu wniosku prokuratora i wydaniu na posiedzeniu wyroku skazującego D. K. między innymi za czyn popełniony - jak wadliwie przyjęto - w dniu 6 maja 2015 r. - a w istocie mający miejsce w dniu 5 maja 2015 r., polegający na dokonaniu w warunkach określonych w art. 64 § 1 k.k. zaboru w celu przywłaszczenia kamery o wartości 439 zł w sytuacji, gdy w dacie orzekania przez Sąd w niniejszej sprawie powyższe zachowanie oskarżonego, z uwagi na wartość skradzionego mienia, wyczerpało jedynie znamiona wykroczenia z art. 119 § 1 k.w.,

wskutek czego doszło również do rażącej obrazu art. 278 § 1 k.k. poprzez jego błędne zastosowanie w odniesieniu do wskazanego czynu.

W konkluzji autor kasacji wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w L. do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja okazała się w sposób oczywisty zasadna, co umożliwiło rozpoznanie jej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k. i uwzględnienie w całości.

Słusznie zarzucił skarżący, że Sąd Rejonowy w L. dopuścił się rażącego naruszenia wskazanych w kasacji przepisów prawa materialnego oraz przepisów prawa procesowego.

Należy zwrócić uwagę, iż zarówno w dacie popełnienia przez oskarżonego czynu z art. 278 § 1 k.k. przypisanego mu w pkt 2 sentencji wyroku, jak i w dacie orzekania przez Sąd, przepis art. 119 § 1 k.w. stanowił: „Kto kradnie lub przywłaszcza sobie cudzą rzecz ruchomą, jeżeli jej wartość nie przekracza 1/4 minimalnego wynagrodzenia, podlega karze aresztu, ograniczenia wolności albo grzywny”. Tego rodzaju brzmienie przepisu zostało ustalone przez art. 2 pkt 4 ustawy z dnia 27 września 2013 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2013 r., poz. 1247). Natomiast obecnie – jak również w dniu wnoszenia kasacji nadzwyczajnej - przepis ten zmienił nieco treść i od dnia 15 listopada 2018 r. brzmi: „Kto kradnie lub przywłaszcza sobie cudzą rzecz ruchomą, jeżeli jej wartość nie przekracza 500 złotych, podlega karze aresztu, ograniczenia wolności albo grzywny” (art. 1 pkt 7 ustawy z dnia 4 października 2018 r. o zmianie ustawy - Kodeks wykroczeń oraz niektórych innych ustaw, Dz. U. z 2018 r., poz. 2077). Wszakże ta ostatnia zmiana nie może mieć wpływu na treść niniejszego rozstrzygnięcia. Kluczowe znaczenie dla realiów procesowych przedmiotowej sprawy miała zmiana wysokości minimalnego wynagrodzenia za pracę. Należy wskazać, że w dacie czynu zgodnie z rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 11 września 2015 r. w sprawie wysokości minimalnego wynagrodzenia za pracę w 2015 r. (Dz.U. z 2014 r., poz. 1220), wynagrodzenie to zostało ustalone na kwotę 1750 zł, gdzie 1/4 część tejże kwoty wynosiła 437,50 zł. Zatem w dacie popełnienia wymienionego czynu, jak również w dacie skierowania do Sądu wniosku w trybie art. 335 § 1 k.p.k., tj. w dniu 30

listopada 2015 r., zabór w celu przywłaszczenia mienia o wartości 439 zł stanowił przestępstwo z art. 278 § 1 k.k.

Orzekający w sprawie Sąd Rejonowy nie dostrzegł jednak, że w dniu orzekania, to jest w dniu 16 lutego 2016 r., obowiązywało już inne rozporządzenie Rady Ministrów – bowiem na mocy rozporządzenia z dnia 11 września 2015 r. w sprawie minimalnego wynagrodzenia za pracę w roku 2016 (Dz. U. z 2015 r., poz. 1385) od dnia 1 stycznia 2016 r. wysokość minimalnego wynagrodzenia ustalono na kwotę 1850 zł, co oznacza, że 1/4 tej kwoty wynosiła 462,50 zł. Tym samym, w czasie orzekania przez Sąd opisane wyżej zachowanie D. K. wyczerpywało jedynie znamiona wykroczenia z art. 119 § 1 k.w. Nie było więc podstaw do tego, by w tym przypadku oskarżonemu D. K. przypisać popełnienie przestępstwa określonego w art. 278 § 1 k.k. (pkt 2 wyroku).

Należy podkreślić, że w orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalone jest stanowisko, że wartość wskaźnika, o którym mowa w art. 119 § 1 k.w. należy ustalać w chwili orzekania, a nie w odniesieniu do czasu popełnienia czynu (*zob. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 16 stycznia 2019 r., V KK 14/18, LEX nr 2632317; z dnia 11 kwietnia 2018 r., IV KK 76/18, LEX nr 2473794; z dnia 15 listopada 2017 r., IV KK 332/17, LEX nr 2401081*). W konsekwencji więc uzasadnione jest stanowisko, że Sąd Rejonowy w L. skazując w realiach niniejszej sprawy D. K. za przestępstwo zarzucone mu w pkt II aktu oskarżenia z art. 278 § 1 k.k., dopuścił się rażącego naruszenia prawa materialnego o skutkach istotnych z punktu widzenia treści zaskarżonego orzeczenia.

W rezultacie, w realiach niniejszej sprawy brak było podstaw do uwzględnienia wniosku złożonego w trybie art. 335 k.p.k. Aprobując w całości wnioszek prokuratora o wydanie na posiedzeniu wyroku skazującego D. K. Sąd Rejonowy dopuścił się również rażącego naruszenia art. 343 § 3 i 7 k.p.k. w zw. z art. 335 § 1 k.p.k. wskutek zaakceptowania go w części dotyczącej zakwalifikowania czynu polegającego na zaborze mienia o wartości 439 zł jako przestępstwa z art. 278 § 1 k.k.

Z powyższych względów niezbędne było uwzględnienie kasacji wniesionej przez Prokuratora Generalnego na korzyść oskarżonego. Z uwagi zaś na to, że do skazania doszło przy zastosowaniu zasad trybu przewidzianego w art. 343 k.p.k. w

zw. z art. 335 k.p.k., a wyrokiem tym objęte są jeszcze dwa inne czyny przypisane D. K. , połączone orzeczeniem o karze łącznej, niezbędne było uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania w pełnym zakresie, koniecznym dla podjęcia wszystkich niezbędnych rozstrzygnięć. Zwłaszcza, że kara roku pozbawienia wolności za wskazany czyn istotnie wpłynęła na wysokość kary łącznej pozbawienia wolności wymierzonej w rozmiarze 2 lat, którą objęto kary jednostkowe za czyny z pkt 1 - 3 części dyspozytywnej orzeczenia.

Przy ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd Rejonowy uwzględni rzeczywisty status czynów zarzuconych oskarżonemu D. K. , uaktualniony na dzień orzekania. Uwzględni również podniesione przez skarżącego nieścisłości co do prawdziwej daty popełnienia zarzucanego oskarżonemu czynu.

W rezultacie, Sąd Najwyższy, uwzględniając kasację Prokuratora Generalnego wniesioną na korzyść skazanego, na mocy art. 537 § 2 k.p.k., uchylił zaskarżony wyrok w całości i przekazał w tym zakresie sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w L.